

— Камъченце, мое щастие! Направи ми кжща, хубава и топла. Вижъ, моята е стара и — хж-хж, ще падне.

Поставилъ дѣдо камъчето на прѣчупена греда и сладко заспалъ.

На другия день отваря очи и гледа — лежи на топло легло, въ красива стая съ голѣми прозорци.

— Сънъ ли е това? — пита се дѣдо. — Не! не е сънъ! Ето и Марко лежи до кревата и мърка.

А камъчето стои на кадифена етажарка, стои и блѣска ту жълто, ту червено.

Скача дѣдо, грабва камъчето, милва го съ ржка и сладко му говори:

— Камъченце, мое щастие! Направи ми градинка. Кжща и хлѣбецъ имамъ. Искамъ сега градина, но царска да бжде! — казалъ дѣдо и оставилъ камъчето на двора.

На другия день става дѣдо — и какво чудо!

Прѣдъ кжщата — голѣма градина. Тънкостволи тополи издигатъ върхове къмъ небето. Голѣми сѣнчести алеи водятъ къмъ красивъ волоскокъ, кждѣто водата сладко ръмоли. Два бѣли лебеда плуватъ въ пѣнеститѣ води, а далече, задъ пълзящитѣ трѣви, се слуша плѣсъкътъ на морскитѣ вълни.

— Боже! какво чудо! Нѣма и поменъ отъ дѣдовия дворъ... А камъчето? Кждѣ е камъчето? — пита се дѣдо.

Разтърсва се той: тукъ камъче, тамъ камъче — нѣма, та нѣма.

Тамъ, кждѣто го бѣ оставилъ, сега били израсли голѣми трѣви, издигнали се голѣми дървета.

— Камъченце, мое щастие, кждѣ си? — Дълго търсилъ старецътъ, най-сетнѣ изморенъ отива въ стаята си, сѣда на леглото и отъ мжка заплаква.

Минали се много години отъ тогазъ, но камъчето — слѣпото щастие — стои въ трѣвата и до днесъ. Хиляди хора прѣзъ цѣлия си животъ го дирятъ, понѣкога идватъ близко, близко до него, но бързо пакъ го изгубватъ. . . .